

Dr. Mikao Usui

Blanka Karpíšková

Roprachtice 238

Tel: 602 428 630

776 063 918

Nabízím tyto služby

Masérské služby, klasické, rekondiční masáže
Reiki masáže, Reflexní terapie.

Kurzy

Poznej sám sebe, chození po žhavém uhlí,
devítiměsíční kurz.

Kurz Reiki I. 20.11.04, 29.01.05, 26.02.05

Kurz Reiki II. 22.01.05, 23.04.05

Hlubinné abreaktivní terapie (regrese)

Mentální programování v hladině Super Alfa

Holografické léčení

EAV - měření s doporučením alternativní
léčby, bylinné výrobky

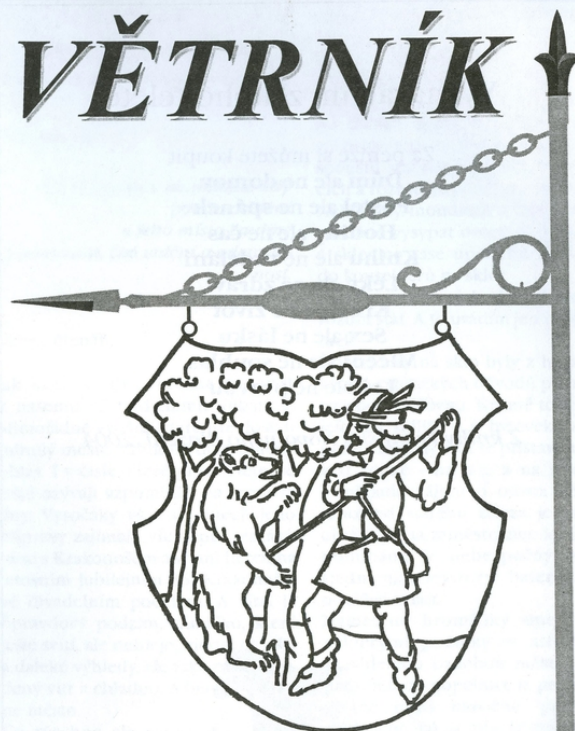
Modeláž nehtů - gelová metoda i porcelán
(přijedu k Vám domů i ve večerních hodinách)

KURZY REIKI I.,II.,III.,

MISTR UČITEL

MISTR LÉČITEL (každý měsíc kurz)

VĚTRNÍK

Září - říjen 2004

**ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU**

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 9-10/2004, vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11. Redakce-Muzeum-tel: 481 593 118
V roce 2004 vytiskl R. Friede, tiskárna merkantilu Roprachtice - tel/fax 481 593 163

Vyznavačům zlatého telete

Za peníze si můžete koupit
Dům ale ne domov
Postel ale ne spánek
Hodiny ale ne čas
Knihu ale ne vzdělání
Léky ale ne zdraví
Krev ale ne život
Sex ale ne lásku
Mlčení ale ne souhlas
Lež ale ne pravdu

Z knihy Františka Novotného Blažení, 2004

ZPRÁVY z městského úřadu

Hovory S

*Vše se změnil v okamžiku, kdy
pomíne chtění
a jeho místo zaujme
pozorování, čiré vidění a odevzda-
nost.*

Vážení čtenáři,

jak sami vidíte, vracíme se opět k našemu již tradičnímu Větrníku. Mimořádné vydání, které jste dostali minulý měsíc, vzbudilo dost značný ohlas. I v čísle, které právě čtete, se ještě ozývají vzpomínky na srpnové dny. Vysočáky však ve dnech jeho přípravy zajímalo víc denní setkávání se s Krakonošem a vítání herců na letošním jubilejním 35. Krakonošově divadelním podzimu. A vítal je opravdový podzim, sluníčko, které ještě svítí, ale nehřeje, modrá obloha a daleké výhledy, ale také pěkně studený vítr a chladno. A hlavně uklizené město.

Co všechno ale bylo třeba uklidit, čeho všeho se lidé nejrůznějším způsobem zbavují, je až neuvěřitelné. Několik příkladů pro větší názornost. Za chatou Pampeliškou si někdo udělal soukromou skládku, vyvezl tam dva pěkné gauče. Bohužel deště vykonaly své a městští zaměstnanci už odklízeli jen trosky.

V přikopech ke Sklenařicím byly nasypány spousty PET lahví, a přitom jsou stále k dispozici velké pytle u městských WC a přímo ve Sklenařicích, Těči a Staré Vsi jsou kontejnery na plasty všeho druhu. Na třčské straně si někdo vyčistil spižírnu tím způsobem, že vyvezl spoustu starých kompotů ve sklenicích a rozesel je podél celého lesíka. Nebylo by moudřejší a jistě i méně náročné vysypat ovoce na kompost a sklenice zase upotřebit nebo dát do kontejnerů na sklo?

Nad činy některých občanů zůstává rozum stát. A to uvádím jen malý zlo-mek.

Kontejnery na sklo byly z hygienických a estetických důvodů přemístěny pod hasičovnu. Kromě toho jsou ještě na sídlišti a u bytovek. Kontejner na železný šrot se přistavuje dvakrát ročně - na jaře a na podzim. V případě zájmu o odvoz většího množství starého železa je možné obrátit se na zaměstnance MěÚ. Připomínám, že nebezpečný odpad (lednice, televizory, baterie...) se odváží zvlášť.

Nametené hromádky smetí před některými podniky se asi stanou pravidelnou ozdobou města. Nasy-pat smetí do popelnice je pravděpo-dobně příliš náročné, pracovně i finančně, jak se zdá. Je ovšem záj-mavé, že mnoho občanů zná dobře svá práva, ale povinnosti k městu prostě neuznává a přehlíží.

Poděkování

Zaslouží si je návštěvník našeho města a přítel administrátora pana

Ajchlera pan farář Pavel Jančík ze Střekova - Ústí nad Labem, který za své návštěvy na vysoké faře uklízel okolí kostela. Bylo to po výzvě ve Větrníku před oslavami. Poděkovala jsem osobně a tímto děkuji i za město a redakci.

Zpráva matrikářky a redakce

Prosíme občany, aby narození a úmrtí svých blízkých oznámili přímo do redakce Větrníku, mají-li zájem o zveřejnění těchto dat. Hlášení z okresní evidence přicházejí se značným časovým odstupem, tudíž i uvedené informace se ve společenské kronice objevují někdy se zpožděním.

Vsypová loučka

Vsypová loučka, pietní místo pro nový způsob pohřbívání, se nachází v pravém dolním kvadrantu městského hřbitova. V ohraničeném prostoru bude ukládán popel zemřelých dvěma způsoby. Jedná se o:

- 1) anonymní uložení urny do vyvrtané šachty;
- 2) anonymní uložení popela zemřelých do vyvrtané šachty "vsypem" (popel z více urn do jedné šachty).

Druhá varianta by přicházela v úvahu při uložení popela např. při likvidaci rodinného hrobu v urnovém háji. Podmínkou je pochopitelně souhlas (písemný) žadatele o tuto formu uložení pozůstatků po zemřelých na toto pietní místo.

4

Obě varianty jsou anonymní, tzn. že pozůstalí nevědí, v kterém místě loučky se nacházejí šachty s ostatky zemřelého. Přesná evidence bude vedena na MěÚ. Ukládání do země provedou pověření zaměstnanci města, a to 2x ročně (jaro, podzim). První uložení by mělo proběhnout do konce měsíce října 2004. Pro květiny bude instalována vhodná nádoba, rovněž pro svícení, a to z důvodu, aby celý prostor zůstal čistý a mohl být udržován, aby prostředí bylo důstojné památky zesnulých. Uložení je zpoplatněno jednorázově: varianta 1).....800,- Kč/1 urna; varianta 2).....1000,-Kč/1 šachta (bez ohledu na počet vysypaných urn). Máte-li jakékoliv dotazy související s touto problematikou, obraťte se na zaměstnance MěÚ (tel.: 481 593 902 nebo 481 593 903).

*Z rozhovoru se starostou, pracovníky MěÚ a na základě vlastního pozorování připravila
Ludmila Hnyková*

Oznámení

o době a místě konání voleb do zastupitelstva kraje

Starosta města Vysokého nad Jizerou podle § 27 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

oznamuje:

1. Volby do zastupitelstva kraje Liberec se uskuteční:

dne 5. 11. 2004 od 14.00 hodin do 22.00 hodin
a dne 6. 11. 2004 od 8.00 hodin do 14.00 hodin.

2. Místem konání voleb

- ♦ ve volebním okrsku č. 1
je volební místnost v hasičské zbrojnici ve Vysokém nad Jizerou pro voliče podle místa, kde jsou přihlášení k trvalému pobytu ve Vysokém nad Jizerou
 - ♦ ve volebním okrsku č. 2
je volební místnost v budově bývalé školy ve Sklenařicích pro voliče podle místa, kde jsou přihlášení k trvalému pobytu ve Sklenařicích
 - ♦ ve volebním okrsku č. 3
je volební místnost v budově sokolovny v Horní Třebči pro voliče podle místa, kde jsou přihlášení k trvalému pobytu v Horní Třebči
 - ♦ ve volebním okrsku č. 4
je volební místnost v budově skladu náhradních dílů ZD Horal ve Staré Vsi pro voliče podle místa, kde jsou přihlášení k trvalému pobytu ve Staré Vsi
 - ♦ ve volebním okrsku č. 5
je volební místnost v budově hasičské zbrojnice ve Vysokém nad Jizerou pro voliče podle místa, kde jsou přihlášení k trvalému pobytu v Helkovicích.
3. Voliči bude umožněno hlasovat poté, kdy prokáže svou totožnost a státní občanství České republiky (občanským průkazem nebo cestovním pasem České republiky). Neprokáže-li uvedené skutečnosti stanovenými doklady, nebude mu hlasování umožněno.
4. Voliči budou dodány 3 dny předem dnem voleb hlasovací lístky. Ve dnech voleb volič může obdržet hlasovací lístky i ve volební místnosti.

starosta
Jindřich Matura

Ve Vysokém nad Jizerou dne 12. 10. 2004

5

Zajímavosti z Evropské unie

Státní zřízení

Republika: Česko, Estonsko, Finsko, Francie, Irsko, Itálie, Kypr, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Malta, Německo, Polsko, Portugalsko, Rakousko, Řecko, Slovensko, Slovinsko.

Království: Belgie, Dánsko, Nizozemsko, Španělsko, Švédsko, Velká Británie.

Velkovévodství: Lucembursko.

NEMOCNICE

Vzpomínka na "rentgenovou" Janu

V červenci opustila naše řady dlouholetá spolupracovnice rentgenová laborantka Jana Nedomlelová z Jablonce nad Jizerou.

Jana nastoupila do Ústavu chirurgie ruky a plastické chirurgie hned při jeho otevření v roce 1975. Mnozí si ještě s úsměvem vzpomínáme na její nástup. Pracovali jsme na terase a zahlédli, jak po dvoře jde pěkná paní. Všichni zvedli hlavu, chvíli přestali pracovat a sledovali ji, dokud nezašla do budovy. Ona byla opravdu pěkná. Za chvíli byla přestrojená, zapadla mezi nás a pracovala s námi.

Byla veselá, nezkazila žádnou legraci a uměla vzít za práci. Proto nás velmi trápilo, když před dvěma lety onemocněla. Věřili jsme všichni, že zvládne nad zákeřnou nemocí, ale opak byl pravdou.

Iva Mejnarová, vrchní sestra

Nikdy nezapomeneme na pěkné a veselé chvíle, které jsme mnoho let společně prožili.

Ze života církve

K osobnosti

R. D. MUDr. Ladislava Kubíčka

Jak jsme již uvedli, v sobotu 11. září 2004 došla do Vysokého nad Jizerou zpráva o násilné smrti někdejšího vysockého faráře MUDr. Ladislava Kubíčka, žijícího v Třebenicích, který nedávno ještě přispěl svou vzpomínkou do sborníku vydaného při příležitosti 650 let od první zmínky o Vysokém jako o městě.

Pro připomenutí jeho osobnosti se hodí citace jeho zápisu z vysocké farní kroniky:

1977.

15. XI. 1977 jsem převzal farnost jako administrátor já - MUDr. Ladislav Kubíček. Narodil jsem se 5. I.

1926 v Rachově na Podkarpatské Rusi, promován na lékaře 1. 8. 1950 v Brně, 10 let jsem působil jako lékař a při tom studoval externě teologii - po rušných událostech rušné doby po rozvázání prac. poměru ve zdravotnictví, po působení v uhelných dolech, vězení a v kamenoprůmyslu jsem byl povolán biskupem Štěpánem Trochou v r. 1969 do duchovní správy po udělení státního souhlasu. Po působení ve Velitěbch a Nymburce, Benešově n/Pl, Sloupu v Čechách, Litoměřicích a Třebenicích nastupuji zde po P. Fexovi. Zároveň administruji farnosti. Zlatá Olešnice a Paseky n/Jiz. Všude jsou kostely opravené, po duchovní stránce mým předchůdcem dobře vedené, takže se mně krásně navazuje. Na farní získávám po jistých bojích s úřady dva pokoje v I. poschodí, zařizují koupelnu s teplou vodou a spížiřnu. Za pomoci farníků a brigádníků dokončujeme fasádu zbývajících stran fary po výměně 9 oken. Takže se už dá slušně bydlet, úřadovat a vést duchovní správu. Ve všech 3 kostelích provedena instalace oltářů čelem k lidu, zhotovili většinou místní řemeslníci - důchodci - za režijské ceny (pan Josef Kranych ze Třebče, pan Josef Erben z Trojánky, Josef Grosman ze Třebče a dalších). Ve Vysokém také zřízena uzavřená zpovědní místnost - zhotovená rovněž místními důchodci. V ní umělecké tapiserie od pražské autorky M. Jiříčkové.

Lidé přijali všechny změny dobře a zdá se, že se duchovní život osvěžil a prohloubil.

V roce 1984 je denní návštěva při mši sv. 10-15 lidí a většina u sv. přijímání; v neděli 50-100 věřících. Přibývá křtů a sateb, zřejmě je to celkový trend v národě, protože přibývá i bohoslovců (v roce 1977 - 25, v roce 1983, 84 - přijato 50 bohoslovců, hlásí se jistě ke stovce). Funguje chrámový sbor, hlavně o vánočních a májových.

Roku 1989 v téže kronice uvedl jeho nástupce na vysocké farní františkán P. Pavel Kejdana:

1989

MUDr. Ladislav Kubíček byl dnem 1. října 1987 přeložen na nátlak státní správy do Frýdlantu v Č. Deset let zde ve Vysokém, v Olešnici a v Pasekách blahodárně působil. Byl zvláště horlivý v návštěvách rodin a starých lidí v širokém okolí. Také pílne rozšiřoval katolický tisk. Dokončil omítnutí fary.

MUDr. Ladislav Kubíček založil ve Vysokém nad Jizerou kvarteto, kde hrál první housle, Čestmír Bláha cello, Jaroslav Hlůže violu a Josef Šobán housle druhé. To se scházelo každých čtrnáct dní obvykle ve vysoké lékárenské budově čp. 54 u paní PhMr. Jany Hubertové a několikrát vystupovalo při výstavách obrazů ve Vysokém nad Jizerou. Dokládá to kopie kresby neznámého autora v přílohách k vysocké farní kronice.

Příspěvek do vysockého sborníku nebyl poslední literární prací R. D. MUDr. Ladislava Kubíčka. Několik dnů před smrtí odezdal rukopis

nové knihy "Vůle Boží - zbožná fráze?", v níž jsou mj. zachyceny příběhy jeho života. Kniha, doplněná fotografiemi, by měla vyjít teď na podzim v Karmelitánském nakladatelství (Kostelní Vydň 58, 380 01 Dačice).

Zpracoval mlj

Památku zesnulého R. D. MUDr. Ladislava Kubíčka mohou Vysočtí uctívat i činy, tím, že budou udržovat okolí kostela sv. Kateřiny čisté a upravené.

Red.

Svěcení

"Vjel jsem do městečka Vysokého nad Jizerou. Auta zaplňující hlavní ulici a proudy věřících ujistily, co se chystá," vzpomíná na úterý 28. září 2004 jeden z návštěvníků města, který měl namířeno do Husova

sboru. Byl jednak svátek sv. Václava, jednak Den české státnosti. K těmto dvěma skutečnostem přibyla třetí, neméně významná. Ve vysokém sboru Církve československé husitské měl přijmout svátost kněžského

svěcení místní jáhen Mgr. Jaroslav Křivánek.

Slavnostní obřad začal v 10.00 hodin. Do ztichlé modlitebny vstoupilo devět kněží, mezi nimi dva biskupové - Štěpán Klásek z Hradce Králové, do jehož diecéze Vysoké patří, a ThDr. Petr Šandera z Brna. Husitskou teologickou fakultu UK zastupoval její proděkan ThDr. Jiří Vogel. V úkonech bohoslužebných se střídali oba biskupové a vlastní obřad svěcení provedl biskup Šandera.

"Lukášovo evangelium o rybáři lidí v návaznosti na další čtení z Písma vybraná pro tyto chvíle umocnila svátost svěcení. Význam sv. Václava pro křesťanství u nás i českou státnost připomenul novokněz v závěru bohoslužeb," vzpomíná dále účastník obřadu.

Po svátosti Večeře Páně, již se zúčastnilo přes sto lidí, byly bohoslužby zakončeny svatováclavským chorálem.

Obřadu byli přítomni věřící především z Rokytnice nad Jizerou, Jablonce nad Jizerou, Jilemnice, Semil, Bozkova a Jesenného. Pro všechny bylo po skončení připraveno pohoštění.

Čerstvě vysvěcenému knězi Mgr. Jaroslavu Křivánkovi přeji za celou redakci hodně pracovních i osobních úspěchů.

Ludmila Hnyková s použitím postřehů Ing. Jana Vanička z Jičína

Zprávy z muzea

Recenze

V muzejní knihovně se nachází nová zajímavá kniha, obsahující zmínku o největší z vysokých vil, vile dr. Karla Kramáře. Do publikace mají možnost nahlédnout i zájemci z řad návštěvníků muzea.

Vila, zahrada, domov

Tento podtitul nese převážně fotografická kniha nazvaná Edvard Beneš v Sezimově Ústí. Jejimi autory jsou Vladimír Drha a Michal Kolář. Právě Michal Kolář se skrze výzkum Benešovy vily dostal i ke studiu letních venkovských sídel dalších prvorepublikových politiků. To poznali již i pečliví čtenáři výročního sborníku Putování s medvědem, kde se rozepsal o vysoké vile Karla Kramáře a v souvislosti s jejími dějinami přinesl mnohá zajímavá zjištění a připomenutí.

V knize Edvard Beneš v Sezimově Ústí probrali autoři nejen architektonický vývoj venkovského sídla druhého československého presidenta, včetně vývoje rozlehlé zahrady, ale neopomenuli ani pozoruhodné návštěvy z politických i jiných kulturních kruhů a sousedské vztahy. Neschází též srovnání s vilami jiných politiků - výrazným ztvárně-

ním zde dominuje právě vysoké sídlo Karla Kramáře na fotografii z roku 1936. To autor považuje, dosti oprávněně, za odkazující na hradní a zámeckou architekturu. Pozoruhodné je zjištění, a platí to i o Kramářově vile, že letní domy výrazných prvorepublikových politických osobností byly stavěny sice spíše konservativně, ale obvykle "nebyly pro architekturu daných oblastí typické". Benešova vila vlastně odkazovala na Středomoří, zatímco Kramářova vila vznikla podle zadání Naděždy Nikolajevny Kramářové a projektu ruského emigranta a architekta Vladimíra A. Brandta ve stylu východním.

Kniha nepomíjí osudy stavebníků prezidentova úředního sídla, popisuje pozemky, představuje architektu vily, projekt, stavbu, vilu samotnou, architekta zahrady, zahradu, město Sezimovo Ústí... Důležitým se ukazuje i popis užití vily po smrti prezidentovy vdovy Hany Benešové. Reprezentativní formát a více než tři sta padesát velkých černobílých fotografií činí z knihy nejen vydatný zdroj poučení, ale i pěknou dárkovou publikaci, kterou jistě uvítá mnohý zájemce o rozporuplnou osobnost Edvarda Beneše. Doufáme, že i o vilách vysokého rodáka Karla Kramáře autor připraví obdobnou pozoruhodnou publikaci.

Michal L. Jakl

Pozvánka na výstavu

Dovolujeme si vás pozvat na výstavu s trochu podivným názvem "Podiv-

né breve". Jedná se o lepené obrazy Ivo Vodsedálka, pražského rodáka s kořeny ve Vysokém nad Jizerou, spisovatele a výtvarníka. Výstava, nainstalovaná pokaždé v trochu jiné podobě, už zaznamenala úspěch u návštěvníků Prácheňského muzea v Písku a liberecké Fryčovy galerie.

A co je to breve? Jedná se o stručný papežský list méně slavnostní formy. Jaká je forma a obsah prací Ivo Vodsedálka, to můžete ve výstavních prostorech vysokého muzea posuzovat od 17. října do 17. listopadu 2004, každý den kromě pondělí vždy v době od 8.30 do 12.00 a od 13.00 do 16.00. Jste vítáni. Prosíme však, abyste návštěvu příliš neodkládali, protože s velkou pravděpodobností bude koncem října a v listopadu provoz muzea z technických důvodů omezen.

Poděkování

Děkujeme přátelům muzea paní Hance Pochopové z Benecka, paní Haně Andělové z Prahy, resp. z Horní Třebče, Ing. Antonínu Šťastnému z Vysokého nad Jizerou a manželům Hajnovým z Horní Třebče, kteří zareagovali na naši výzvu ohledně fotografií balonu. Díky jejich zdařilým snímkům je dokumentace oslav zase o něco bohatší.

Pracovníci muzea

Okénko podnikatelů

Blýská se na časy už i ve Větrově?

Ten dobrý dojem, že Větrov zase ožije, jsem měla z rozhovoru s novým ředitelem panem Zbyškem Mouchou. Přišel z Prahy, už původní povolání byla práce v gastronomii a zůstal jí věrný doposud, do svých 45 let. Posledních několik let pracoval jako náměstek v hotelu Pyramida v Praze (bývalé kulturní středisko ROH).

Rád by zůstal trvale ve Vysokém. Pracuje zde už dva měsíce, žádné bývalé zaměstnance nepropustil,

s sebou přivedl jen vrchního kuchaře a na rozdíl od bývalého ředitele má přátelský vztah k zaměstnancům. Větrov zůstává majetkem GEN, nástupce po zrušeném ROH.

Proč jsem zmínila to "blýskání na časy"? Z jednoduchého důvodu. V posledních letech jsem psala o několika vedoucích pracovnících na Větrově, ale pan Moucha je první, který mluvil o parku a jeho úpravě. Park by se měl zase stát ozdobou a doplňkem nejen krásné vily, ale i celého města. Hotel dostane záhy nový kabát a na úpravu parku je již zakoupena technika.

Další plus: PET lahve se nesmějí pálit v kotli, odváží je firma z Jablonce nad Nisou. Po příjezdové cestě bude zavedeno veřejné osvětlení jako je na náměstí, aby byla v celém prostoru větší viditelnost.

K Větrovu i nadále patří restaurace Na Růžku. Na otázku zdali jsou zavedeny stravenky, jsem dostala odpověď "ano, pro tři vysoké firmy, P & P, Globus a Fišer". Ceny stravování byly v obou podnicích sníženy o 15 až 20 %, ale v ubytování nelze poskytovat žádné slevy, naopak za děti od 12 let se platí už jako za dospělé.

Přeji Větrovu i jeho vedení hodně úspěchů a doufám, že to "blýskání" nevyjde naprázdno.

*Z rozhovoru s ředitelem Větrova
zapsala Ludmila Hnyková*

Víte, že...

Soustředění pražského Klubu lidové tvorby

Členky pražského Klubu lidové tvorby se již tradičně setkávají i na Vysocku. Dvakrát do roka, na jaře a v létě, absolvují soustředění U Pece ve Stanovém. To letošní letní zhodnotila členka klubu paní Olga Dneboská ve zpravodaji KLT Lidová tvorba (z 10. 9. 2004):

Vysoké letní soustředění se vydařilo. Penzion byl plný, přibýly nové, milé a schopné členky z Čech i z Moravy.

Paličkování, tkaní, zapjastky, krosienky, tenerifa, síťování, panenky - to byl hit letošního setkání. Textilní techniky byly totiž jeho hlavní náplní. Žákyňky byly učenlivé a šikovné. Svědčily o tom upaličkované ozdůbky, jejichž tvůrčiny zde měly paličky poprvé v ruce. Neznamená to však, že by si v plném pracovním zaujetí textilními technikami neodskočily vyzkoušet drátování, korálkování, podmalbu na skle, práci s kůží, trávou, pedigem (štípaný rákos, pozn. red.). Bylo radostí fotografovat finální výrobky: drátované šperky a ozdoby, malované obrázky na skle, překrásné klece pro ptáčky z pedigu, misky a podložky z trávy.

Počasí nám přálo, pracovalo se i povídalo převážně v příjemném prostředí Zemanovic zahrady. Ani houbová pochoutka nechyběla. Letos nám pan Zeman vypěstoval obilí pýchavku, z které pro nás obětává Jitka usmažila chutné řízečky.

Jako vždy jsme předváděly v muzeu a radovaly se z hojnosti návštěvníků. Pohodový týden uplynul jako voda a už teď se těšíme na jarní klubové setkání v lůně krásné podkrkonošské přírody a v přívětivém prostředí Zemanova penzionu.

Olga Dneboská

P. S. Na své známé z KLT se těšíme i my, pracovníci vysockého muzea. Dámy jsou vždy milé, připravené a ochotné popovídat si s návštěvníky o své činnosti. Jejich názorné předvádění tradičních lidových technik je pokaždé opravdovým oživením. Rádi je u nás vidíme.

*_*_*

Hudba v Pasekách

Vyslovíme-li jméno kouzelné horské vesničky Pasek, vybaví se nám významné kulturní události. Konají se zde každoročně Pasecké hudební slavnosti a někdy také koncert dětského pěveckého sdružení Bambini di Praga.

Děti ani letos 26. srpna neklamaly. Kostel sv. Václava byl do posledního místa zaplněn nedočkavými posluchači. Během dvou hodin jsme slyšeli sborové písně i sólová vystoupení. Zněly skladby klasiků, moderní i lidové písně, které vyjadřovaly mentalitu jednotlivých národů. Byl to nádherný večer, plný radosti, dojetí a laskavého pohledu na duši.

Milé "Bambini", alespoň symbolicky přijměte naše pohlazení a slyšte prosbu: "Přijďte za rok!" Obdiv a uznání patří paní Blance Kulínské a jejímu synovi Bohumilovi, díky kterým je umělecká úroveň "Bambin" tak vysoká.

Vel

*_*_*

Vrabčáci

Oznamujeme rodičům dětí od tří let, že dětský soubor Vrabčáci začal pracovat dne 16. září, a to v penzionu Barunka, kde nám manželé Flösslovi nabídli prostor pro naše setkávání. Moc jim děkuji. A na vás, děti, se moc těším.

xxx

Prosím děti, které navštěvovaly soubor Vrabčáci a ještě neodevzdaly kroje, aby tak učinily. Děkuji předem, i rodičům.

Slávka Hubačíková

*_*_*

Sdružení zdravotně postižených 9. část

Po dvouleté přestávce jsme se opět sešli letos 20. května v hasičské zbrojnici na 8. hudebním odpolední. Měli jsme radost, že jsme mohli přivítat jak lidi místní, tak i lidi z okolních měst i obcí.

Naše pozvání přijali i přátelé z Libštátu a Rovenska pod Troskami. Udělali si zájezd do bozkovských jeskyní,

roztockého mlýna a vysockého muzea a prožili s námi hudební odpoledne.

Zahájili jsme je písní od Karla Hašlera a připomenuli si, že "Ta naše písnička česká, že je tak hezká, tak hezká". Byl to krásný a silný zážitek, když páni muzikanti a celý sál zpívali. Další hudební dárek se jmenoval Bílé růže z Atén. Byl věnován nejen všem k narozeninám, ale také pro vzpomínku na společně prožitý den. Hudební odpoledne se opět vydařilo a mně zbývá poděkovat vám všem, kteří jste nám při našich akcích jakýmkoliv způsobem pomáhali. Vzpomínka a poděkování patří v tento dušičkový čas i 22 lidem, kteří mezi nás rádi chodili a všech našich akcí se vždy zúčastňovali.

Pokračování přišlo
Anna Zemanová

Školní okénko

ZŠ

Zpráva o umístění žáků 9. třídy

Ve školním roce 2003/2004 ukončilo 9. třídu 24 žáků, z toho 4 žáci začali od 1. září 2004 studovat na gymnáziu - jeden na sportovním v Jilemnici a dvě dívky a jeden hoch na všeobecném v Semilech. Dále se dostalo na střední školy 12 žáků. Jedna žákyně začala studovat

Soukromou právní akademii M. Horákové v Liberci, další dívka studuje obchodně-podnikatelskou činnost na Integrované střední škole v Turnově, dva chlapci nastoupili do ISS v Semilech, obor pozemní stavitelství. Zdravotní asistentkou chce být žákyně, která se dostala na zdravotní školu do Hradce Králové, na další zdravotní školu, a sice v Trutnově, nastoupil jeden žák a jedna žákyně, také budoucí zdravotní asistentka (dříve zdravotní sestra). Jedna dívka byla přijata na SOŠ veterinární v Hradci Králové a další, která se rozhodla být zubní technikou, na zdravotnickou do Hradce Králové. Obor oděvnictví na SPŠ textilní v Liberci bude studovat jedna žákyně, na Obchodní akademii v Jablonci nad Nisou, obor zahraniční obchod, studuje též jeden žák, do Vysokého na nový obor ISS autotronik odešel jeden student. Pouze dva žáci nemuseli dělat přijímací zkoušku, a to na stavební obor ISS v Semilech, ostatních 10 žáků dělalo klasické přijímací zkoušky a zvládli je poměrně úspěšně. Na tříleté obory středních odborných učilišť nastoupilo 8 žáků, z toho dvě dívky se rozhodly pro profesi servírky, jeden hoch pro profesi lesníka, jeden automechanika, další autoklempíř. Čalouníkem se učí dva žáci a kadeřnicí jedna žákyně. Z 24 žáků šlo na školu s maturitou 16 žáků, což je velmi dobrý výsledek. Všem samozřejmě přejeme úspěšná a ničím nerušená studia.

Mgr. Ludmila Halířová, zástupkyně ředitelky

Nový školní rok

Prázdniny uběhly jako voda a děti mají za sebou první měsíc ve škole. Nejen 12 prvňáčků si zvykalo na nové prostředí, ale i 25 žáků z Bozkova, Roztok a Jesenného. Ve škole v Jesenném byl zrušen 2. stupeň (zůstala jen 1.-5. třída) a téměř všichni rodiče se rozhodli přefadit děti k nám do Vysokého. Jsme rádi, že si vybrali naši školu, a doufáme, že budou spokojeni.

A jak to u nás vypadá s počty dětí v jednotlivých třídách?

1. třída - 12 žáků,
2. třída - 14 žáků,
3. třída - 15 žáků,
4. třída - 15 žáků,
5. třída - 23 žáků,
6. třída - 35 žáků,
7. třída - 26 žáků,
8. třída - 22 žáků,
9. třída - 35 žáků.

Je vidět, že dětí je stále méně. Na 2. stupni je jich celkem 118, na prvním jen 79. Letošní rok bude náročný. Pětatřicet dětí ve dvou třídách bude vyžadovat hodně trpělivosti, ale zvládneme to.

Nejen u dětí došlo ke změnám, nastoupily také dvě nové učitelky - Jana Bilaniuková do 5. třídy a Lucie Shánělová do 4. třídy. Do důchodu odešla paní učitelka Pavla Prokopová a také paní Věra Kosová z Jilemnice. Oběma děkuji za dlouholetou práci ve škole, za hezký přístup k dětem i k rodičům a za to, že své pedagogické zkušenosti předávaly kolegům. Do dalších let jim přeji hodně pohody a klidu a pevné zdraví.

Všem žákům (nejen těm novým) přeji mnoho úspěchů ve škole, rodičům hodně radosti z jejich dětí a vyučujícím klid a pohodu v práci. Škola, to jsou žáci, učitelé a rodiče. A mým největším přáním je vzájemné porozumění.

Mgr. Drahoslava Nýdrlová, ředitelka

ISS

Zpráva o zahájení nového školního roku 2004-2005

Školní rok v ISS Vysoké nad Jizerou byl zahájen tradičně 1. září 2004 s tím, že se můžeme pochlubit rekordním počtem žáků, kteří nastoupili. Celkem jich bylo 401 v denním studiu a 19 ve studiu dálkovém.

Potěšitelné je také to, že jsme zaznamenali rovněž nebyvalý zájem o studium z řad uchazečů. I zde se jedná o rekordní počet, neboť do prvních ročníků nastoupilo:

- 53 žáků na učební obory automechanik a autoklempíř
- 32 žáků na nový čtyřletý studijní obor autotronik
- 32 žáků na nástavbové studium podnikání v technických povoláních
- 30 žáků na obchodní akademii.

Celkem tedy do prvních ročníků ISS nastoupilo 147 žáků, z toho 53 na učební obory a 94 na studijní obory, zakončené maturitní zkouškou. Postupná převaha studijních oborů

svědčí o nové, vyšší kvalitě vzdělání v ISS Vysoké nad Jizerou.

ISS rovněž přijala nové, převážně mladé, perspektivní, ale hlavně plně kvalifikované učitele. Od 1. září u nás působí Mgr. Martina Seidlová, učitelka anglického jazyka, Mgr. Hana Blechová, učitelka českého jazyka, občanské nauky a tělesné výchovy, a Mgr. Martin Boháč, učitel odborných technických předmětů a tělesné výchovy. Nezbyvá než doufat, že se jim velmi náročná práce s mládeží bude líbit a že pro ISS budou přínosem.

Ing. Markéta Zelinková, ředitelka

Dětské dopravní hřiště (DDH) ve Vysokém nad Jizerou

Statistiky dopravních nehod s velmi vážnými následky pro děti alarmují, a týká se to celé republiky. Odbor dopravy ve spolupráci s Odborem školství Krajského úřadu Libereckého kraje stanovily konkrétní úkoly ke zlepšení situace v provozu na pozemních komunikacích. Jedním z úkolů je zavést systém ve výuce dopravní výchovy a využívání dětských dopravních hřišť se stejnými podmínkami pro všechny děti v kraji. DDH slouží především k praktickému výcviku pravidel silničního provozu a zásad bezpečné jízdy na kole.

V současné době je dopravní výchova zakotvena v rámcovém vzdělávacím

cím programu škol, kde lze výuku aplikovat v různých předmětech již od prvního ročníku základní školy. Prvotním cílem Libereckého kraje je, aby každé dítě čtvrtého ročníku ZŠ (nejohroženější skupina) mělo možnost absolvovat odbornou výuku a systematický výcvik na DDH.

I ve školním roce 2004/2005 je toto zajištěno na DDH v areálu Integrované střední školy pro všechny základní školy ze spádových oblastí.

Podzimní část výuky probíhala od 13. do 30. září pod vedením lektora dopravní výchovy pana Luboše Hrušky. Nabídky využilo 22 škol a praktický výcvik absolvovalo 306 žáků 4. tříd. Jarní část výuky (od května 2005) bude určena opět 4. třídám, ale navíc i žákům 3. a 5. tříd ZŠ.

Mgr. Hana Hylmarová, vedoucí vychovatelka

Lehká atletika

Okresní kolo lehkootletických závodů se konalo 24. 9. 2004 v Turnově. ISŠ Vysoké nad Jizerou obsadila vynikající třetí místo z jedenácti středních škol v okrese Semily.

Výkony našich reprezentantů:

100 m: Jakub Pošepný - 12,2 s, Jan Kašpar - 12,3 s
400 m: Lukáš Kořínek - 59,9 s, Jakub Milota - 63,2 s
1500 m: Jiří Vejnar - 4:32,4, Michal Řehofek - 5:44,7
výška: Martin Jodas - 175 cm, Martin Drahoňovský - 170 cm
dálka: Radek Hlaváček - 598 cm, Jan Kašpar - 538 cm
koule: Pavel Bukvic - 12,53 m, Nikola Doležal - 12,40 m
štafeta 100-200-300-400: Kašpar, Pošepný, Vejnar, Kořínek - 2:20,3

Pouze 58 bodů chybělo k postupu do krajského finále.

Blahopřejeme!

Vedení ISŠ

Z KULTURY

Mazánka

městem zhýčkaného
 vytáhli na Sněžku
 aby se rozhlédl krajem
 zíral zíral
 co nejdál moh'
 a hledal marně o co by měl zájem
 zíral až za hranice
 kde se mu obzor poztrácel v mlze

Čemu se nejvíce podívil?
 Duhové lidské slze...

Dr. Zdeňka Vaněčková

Republiku za koně a fotbal - Vysoké za Lomnici a Semily!

Tohle mě napadlo, když jsem si s manžely Pýchovými povídala o jejich odchodu z našeho města.

Ani jeden z nich nepochází ze zdejšího kraje. Petr Pýcha je rodákem z Mostu, paní Radka je z města perníkových modlitbiček - z Miletína. Studovali a seznámili se v Hradci Králové a první učitelské místo Petra bylo ve Vysokém. Místo zdravotní sestry dostala Radka u MUDr. Pohankové. Ale za rok již odešla na mateřskou dovolenou a postupně se jim narodily 3 děti (1997, 2000, 2001). Jako úspěšný češtinář založil Petr na ZŠ regionální

seminář a s žáky 7. třídy podnikal naučné vycházky, poznávali sochy v okolí, jejich historii, do muzea chodili dost často, pěstoval u nich vztah k divadlu a děti mu oplácely velkým zájmem.

Všechny zkušenosti nakonec vyústily ve velký a hluboký zájem o historii města. A Petr začal přemýšlet o šíření poznatků pomocí moderní sdělovací techniky. První byly filmy. Pak došlo na první hru, jejíž název nás zprvu všechny zaskočil - Republiku za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty. Psal ji dva roky. Tehdy se v divadle setkal s Janem Vaverkou ml., nesmírně technicky a organizačně schopným, a doplňovali se. Petr měl nápady, Jan je realizoval, radil, co se dá technicky provést a co ne.

Premiéra této hry byla v roce 2002 před Velikonocemi. Od té doby se uváděla osmnáctkrát. Ptáte se jistě, kde se hrálo o historii či legendě Vysokého. Bylo to v Jablonci nad Jizerou, Lomnici nad Popelkou, Miletíně, České Třebové, Boleradici, Praze, Turnově, Semilech nebo v Třebíči na celonárodní přehlídce amatérského divadla. Je skoro neuvěřitelné, že tak specificky krajová hra našla ohlas v tolika místech.

Po sedmi letech působení nejen na ZŠ, ale v celém kulturním dění Vysokého odchází Petr Pýcha jako učitel na gymnázium v Semilech. ZŠ může jen litovat, že ztrácí takového učitele a všestranně kulturního člověka. A nyní po deseti letech působení ve Vysokém se stěhuje celá rodina do Lomnice nad Popelkou.

Petr píše novou hru a snaží se, aby

poetika hry, humor a charaktery postav pokračovaly i zde. Nechce se opakovat, ale pokouší se přenést do období velmi mladé minulosti 90. let 20. století.

Píšu tento článek jako poděkování za vše, co pro Vysoké Pýchovi vykonali. Jaká škoda pro nás, že tu nemohli najít vhodnější bydlení. I když těch 25 kilometrů dnes není žádný problém, přesto litujeme, není zas tolik osobností, které po sobě během deseti let zanechají tak hlubokou stopu. Na tato moje slova mi Petr Pýcha odpověděl: "Hlubší stopa ale zůstala v nás!"
Děkujeme a věříme v další spolupráci.

Ludmila Hnyková

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Byli jsme nejen v divadle...

Dne 3. září v 15.00 hodin jsme pod vedením pana Jiřího Pošepného odjeli z vysockého náměstí do Českého Krumlova, abychom zhlédli z otáčivého hlediště v přírodě klasiku Aloise Jiráska "Lucerna". Vybavili jsme se dekami, aby nám nebyla zima, ale večer byl klidný a teplý, vlastně jako celý den. Mnozí z nás již v tomto divadle byli, já dokonce i na té "Lucerně", ale i tak jsme byli plni očekávání. Když se obloha zajiskřila hvězdami, ozval se třikrát gong a kouzelná báchorka začala...

Náš soubor ve Vysokém nastudoval tuto hru ke 190. výročí založení našeho spolku a jistě mnozí z nás si

zavzpomínali, jak se nám práce na inscenaci líbila, jak jsme "pod takovkou" manželů Hejralových pokorně a s láskou plnili rady a pokyny. Také se nám všem tohle představení vtisklo hluboko do našich srdcí. Po představení v Krumlově jsme si dlouho povídali o dojmech a pocitech a věřte, že jsme všichni byli nadšeni a spokojeni, jen jsme možná hledali marně tu pokoru, která se najde asi už jen v ochotnických divadlech.

Ráno jsme v kempu ještě posnídali a dali jsme se na cestu do Bechyně, jak bylo naplánováno. Zhlédli jsme překrásné město, jako vystřižené z pohádky. Prohlédli jsme si Muzeum útrpného práva, Hasičské muzeum a kdo chtěl, mohl ještě spatřit Dům fotografie a voskových figurín. Jako poslední v řadě na nás čekal bechyňský zámek. Tam se mi líbilo nejvíce, protože jen v těchto místech se nám mohou zdát sny o princeznách a jejich švarných osvoboditelích. Provázela nás moc šikovná slečna, takže jsme se dozvěděli téměř vše o tomto skvostu.

Po prohlídce zámku jsme se ještě zastavili v příjemném obcerstvení a vydali se na cestu domů. Domů, kde nás čekala o pár stupňů chladnější náruč našich hor, ale kde nás hřeje myšlenka, co krásy a pokladů je v naší malé zemi.

Věřím, že mohu poděkovat jménem všech účastníků panu Jiřímu Pošepnému za tenhle pěkný výlet a moc ho prosím, až bude něco podobného zase chystat, aby na nás nezapomněl. Pokud nám Bůh dopřeje zdravíčka, chceme ještě vidět pár tak

vzácných míst. S čistým svědomím říkáme: Prožili jsme cca 30 hodin pohody, odpočinku, pěkného kulturního zážitku a pospolitosti. Zájezd byl akcí DS Krakonoš, tak ať je těchto akcí v budoucnu co nejvíce.

Slávka Hubačiková

Kryštof Mařatka v Americe

V Týdeníku Rozhlas (č. 36) popsal Miroslav Konvalina úspěch, kterého dosáhl v Americe Kryštof Mařatka se svoji symfonií "Otisk", inspirovanou hudebními možnostmi starší doby kamenné.

Pradědečkem tohoto mladého českého skladatele byl vysocký švec Vilém Ignác Mařatka a dědečkem český sochař Josef Mařatka, zastoupený sádrovým provedením dvou svých děl i ve vysockém muzeu. Kryštof Mařatka žije v Paříži, proto není divu, že jeho průnik do Ameriky, ba i New Yorku, proběhl ve spolupráci s Kanadou, známou soužitím anglického a francouzského jazyka i kultury. Manhattanický symfonický svatolukášský orchestr, pro Mařatkovu skladbu doplněný hráči na kameň, díeva a píšťaly, řídil při nastudování i provedení světové premiéry symfonie "Otisk" Peter Oundjian, šéfdirigent kanadských torontských symfonií. Ve velikosti ohromujícím římskokatolickém kostele na newyorské 120. ulici tak Mařatkovo experimentální dílo úspěšně zaznělo v polovině srpna 2004 v rámci

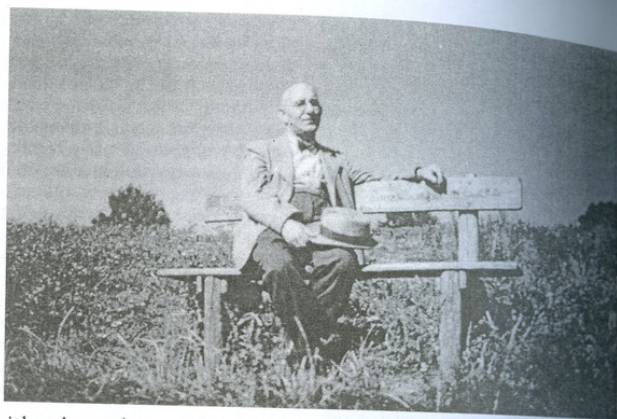
večera z děl velikánů české hudby Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka i Bedřicha Smetany. Stejný dirigent na letošní podzim chystá nastudování Mařatkova "Otisku" s dalšími symfonií pro koncertní provedení v ontarijském hlavním městě Torontu a hlavním městě Colorada Denveru. Kryštof Mařatka, vnímaný i na severoamerickém kontinentu jako "velmi talentovaný Čech", přes své pařížské působení nezapomíná na českou zem a pro Národní divadlo v Praze chystá novou operu.

Michal I. Jakl

Ještě k letošním našim výročím I. část

Před 56 léty, dne 13. července, zemřel ve Vysokém nad Jizerou můj otec ing. Zdeněk Rón, který byl tělem i duší věrným Vysočákem - stal se také zdejšími čestným občanem. Rok na to, v červenci 1949, mu tehdejší spolek rodáků a přátel města Vysockého a jeho vděční čtenáři a krajané odhalili na jeho rodném domě v Zákostelí pamětní desku a uctili ho vzpomínkou u rodinného hrobu na zdejší hřbitově.

Tatínek byl povoláním technik hydrograf a měřil průtoky českých řek, hlavně v jižních a středních Čechách. Jeho poslední odbornou prací byly náročné podkladové výpočty pro Klíčavskou přehradu, během nichž utrpěl vážnou mozkovou příhodu. Po několikaměsíční nadějně rekonvalescenci se však

jeho zdravotní stav začal nezadržitelně zhoršovat a obětavý pokus jeho mladších kolegů, kteří ho dovezli do milovaného rodiště, skončil tím, že si sem přijel pro smrt.

V rodném domě prožil můj otec šťastné dětství, i když ve velmi skromných poměrech. Nepřestal být nikdy věrný svým rodičům, pěti sourozencům, mnoha kamarádům a všem rodákům, kteří ho ovlivnili v první fázi jeho života. Ta pak pokračovala od jeho 13 let studií na pražské a také hradecké reálce a poté na Českém vysokém učení technickém v Praze, odkud se vždy rád vracel o prázdninách domů. A pokračoval v tom po celý život.

Přestože otec měl své povolání rád, jak dosvědčila řada jeho odchovanců, jeho původním přáním bylo studovat literaturu a učitelství. Proto už jako studentík reálky i jako technik věnoval všechn čas mimo zaměst-

nání četbě a psaní povídek, románů a poezie a ovšem fotografování. Vysokému určil především román - kroniku "Větrov", jehož název převzal ze známého románu K. V. Raise "Zapadlí vlastenci". Ten vyšel poprvé právě před 110 léty - v roce 1894. Inspirací k románu Větrov byly Zdeňku Rónovi paměti jeho otce vysockého truhláře a písmáka Františka Róna, který po svém předkovi Karlíčku Habrovcovi, jedné z hlavních postav knížky, zdědil a zvelebil dům v Zákostelí. Druhým zdrojem dobových reálií byly pro otce životní osudy vysockého lékárníka Josefa Kramáře, jehož 190. výročí narození připomíná právě probíhající výstava ve zdejšímu muzeu.

*Pokračování přístě
Jasněnka Kohoutová*

Z dopisů našich čtenářů

Vážení a milí občané města Vysokého nad Jizerou, vážení "Vysočáci",

dovolte mi, abych Vás upřímně pozdravil svým jménem a jistě i jménem všech příznivců a milovníků Vysokého nad Jizerou a jeho okolí, při příležitosti Vaší významné události. Blahopřeji Vám tímto k jubilejnímu výročí města Vysokého nad Jizerou.

Šest set padesát let, to je již úctyhodná doba a také kus historie, za kterou se jistě nemusí stydět žádné město či obec. Není to tak dlouho, co jsem četl román spisovatele Zdeňka Róna z roku 1941 pod názvem Větrov. Název románu tak přiznačný pro polohu dnešního města Vysokého nad Jizerou. Dobře vím od své matky, že život na horách nebyl nikdy snadný. Proto si vážím lidí, kteří zde žili, žijí a kteří dokázali a dokazují, že se dá i v těchto těžkých podmínkách přežít a žít a nepouštět tento horský kraj. Zda to umí člověk z "kraje" dost dobře pochopit či dokonce ocenit, to nechám k Vašemu posouzení. Vaši předchůdci z minulých staletí si obdiv a uznání zasluhují právem. Dokázali nemožné. Vzali si "chlup z dlaně", i když tam nemohl být. Město "Větrov", které lehlo popelem, nenechali zaniknout a vybudovali nové. Tomu říkám právě vlastenectví a láska k rodnému místu. Dosti však již minulosti a nostalgických vzpomínek. Obrátme se raději k současnosti a k budoucnosti města Vysokého nad Jizerou.

Při procházkách Vaším městem mě často napadá otázka, kdy je vlastně zde nejkrásněji, kdy se tady cítím nejlépe? Na tuto otázku ale není vůbec jednoduchá odpověď. V zimě, na jaře, v létě či snad na podzim? Opravdu nevím. Možná se ani zodpovědět nedá. Máme říjen, začneme tedy podzimem.

Paleta barev listí stromů začíná měnit ráz okolí města, kdy výhledy na hřebeny Krkonoše se mění k nepoznání, a večery se natahují a dny krátí. První plískanice začínají hlásit svůj příchod nad město a jeho okolí. A nám se začíná více líbit doma u kamen než venku. S pocitem zvláštního uspokojení pozorujeme oknem krůpěje či provazy dešťových kapek, které padají z tmavých mraků válejších se nad městem a okolními kopci. Začíná to právě dušičkové počasí. A my se těšíme, až toto smutné období skončí a přijede alespoň "Martin na bílém koni". Přesto i toto období má svůj nezaměnitelný ráz, své kouzlo a patří tak neodmyslitelně do tohoto kraje a k tomuto městu. A tak bych mohl pokračovat dále. Jak vidíte, odpověď opravdu není jednoduchá.

*Pokračování přístě
Stanislav Novák,
Mnichovo Hradiště*

Z HISTORIE dávne i nedávne

Rok 1919

Nařizeny jsou volby na základě všeobecného práva hlasovacího. Jsou vydány lidem kandidátní listiny. Volí se dle politických stran. Na podzim se vyjednávalo o elektrickém osvětlení. Již před Vánoce mi se stavěly sloupy a vzdor panující zimě se počalo v domech instalovat.

Rok 1920

Dne 6. května začal Sokol stavět na obecním pozemku sokolovnu, která vyžadovala náklad 300.000 Kč. Brambory drahé, voží se stále do Němce, kde je o ně nouze. Dne 30. prosince se po dokončení elektrického osvětlení počalo ve městě svítit.

Rok 1921

Poražen obecní les v Šachtách a utřeno za něj 10.880 k. Byl natřen větrný motor vodovodu. K vážnici u Skrbků koupěn nový řetěz z Prahy.

Rok 1922

Dne 17. 8. započato se stavbou obecního činžovního domu. Počasí stále deštivé. Na poli shnil oves, žito, brambory.

V sokolovně zřízen biograf. První představení 4. listopadu.

Rok 1923

Veliké spousty sněhu. Dne 8. 2. závod lyžeců na 50 km. Z Nového Světa přes náměstí vysoké na Krkonoše a zpět. Na náměstí postavena ze sněhu kantina, kde závodníci dostávali občerstvení. Hudba v počtu 22 hudebníků každému závodníkovi vyhrávala. Z Vysokých na této trati byl 8. mezi 64 závodníků, Nory, Švédy atd., Koldovský.

Smuteční slavnost ve škole za ministra financí Dr. Rašína.

Schůze za účelem založení živnostenské strany politické, na které referoval poslanec Vaverka.

Krásné teplé dny. V březnu seta hlavátka, začátkem dubna mrazy.

Obec zakoupila na četnickou stanici policejního psa, "německého vlčáka", štěně čtyřměsíční. Pes ten zcepeněl na psinku. Koupěn pes druhý, 11 měsíců starý čistokrevný vlčák, a již dne 13. 5. pod nemocnici na silnici při procházce četníka psa přejel automobil a usmrtil.

Pravidelná jízda autobusového spojení na Semily a Jablonec nad Jizerou začala 8. 7.

Dne 19. 4. se na náměstí sází celkem 5 lip.

Červen chladný. Konec července a začátek srpna velice nevlidný, deštivý a zimavý.

Dne 16. 9. volby do obecního zastupitelstva. Velká agitace strany živnost. a národně demokratické. Letáky, plakáty. Hlasů demokrati 230

a živnostníci 215. Starostou zvolen Josef Hořavka, náměstek J. Z. Nečásek, radní Vlad. Zítek, Josef Rón, Fr. Nesvadba, J. Janda. Nový obecní dům obýván od 2. 11. Započata stavba hospodářské školy. Statní autobus jezdil do 24. 12. Sníh se musel proházovat a nastaly váňice.

*Pokračování přístě
Iva Řehořová*

Paměti legionáře

11. část

Legie

2. část

Bylo opravdu na čase, aby v té době se objevil na obzoru osudového dění člověk, který první zdvihl pošlapání, rozdrásání, zneuctění prapor národní svobody. Tato zástava zářila do daleka širošíře Rusí a jak jsem řekl zpočátku, shromažďovali se pod ní tisíce a desetitisíce nadšených srdcí, rozhořelých pro věc svobody. Dlužno však připomenout, že TGM při formování národního odboje neměl nikterak záviděníhodnou pozici, neboť se nesetkával u vlád a vlivných činitelů spojeneckých armád vždy s náležitým porozuměním. Také ruská vláda, jak se později ukázalo, byla prostoupena reakčními živly, na které měla vliv carevna, jež byla německého původu a tudíž nelíbě nesla skutečnost, že na ruské půdě se formuje odboj proti německé nadvládě rakouské. Název legionářů, jak nazýváme nyní

příslušníky zahraničních vojsk, vznikl odtud, že dobrovolnický oddíl ve Francii - rota Nazdar - byl součástí pochodového pluku tzv. cizinecké legie - marocké divize, která se ve světové válce vyznamenala jako nejlepší útočná divize vůbec.

Z těchto dvou nepatrných revolučních počtem ohnisek vyrostly československé zahraniční armády v Rusku, ve Francii a později také v Itálii, které dohromady dosáhly počtu asi 110 tisíc mužů.

Vojenské úspěchy jednotek legionářských armád, zejména bitvy u Zborova, Bachmače aj., však posunuly naši věc tak rozhodně, že už nebylo pochyb, že se o nás bude úspěšně jednat na mírových versailleských jednáních, což se také stalo skutkem...

*Pokračování přístě
Bohumil Doležal,
zpracovala Ludmila Hnyková*

Dušičky

Pomalů už se zapomíná, že dny, kdy jsme uctívali památku našich zesnulých, byly dva.

První listopad, svátek Všem svatých, patřil katolické církvi. Kněz odsloužil mši v kostele a průvod věřících se odebral na hřbitov, kde byla u kříže vzpomínková mše. A totéž se opakovalo druhý den, na Den Dušiček, jímž své zesnulé uctívala církev československá.

Moje vzpomínka patří noci, která oba svátky spojovala, noci duchů

a strašidel. Byla to hlavně klukovská záležitost. Vyráběli různé svítilny "laterny", jak se jim říkalo. Ti šťastnější měli dýni (dýním se u nás příliš nedařilo). Pěkně ji vydlabali, vyžili otvory očí, nosu a úst, připevnili na tyčku a uvnitř zapálili svíčku. Taková laterna byla nejstrašidelnější. Ti šikovní si svítilny dělali i ze dřeva a z různých plechovek tak, aby se zapálenou svíčkou vypadaly strašidelně. Stačila ale také jen plechovka s držadlem z drátu a hořící svíčka uvnitř splnila svůj "strašivý" úkol. A s těmi laternami běhali za tmy kolem hřbitova a mávali jimi a strašili, aby potom ve škole mohli hodnotit, kdo byl nejlepší. Byly ale i slzičky, když se některá laterna pokazila a nevydržela to divoké strašení. Malé vydlabané a vyřezané dýně svítily i za některými okny, asi zbytky pohanských zvyků. Pak přišla éra, která církevním svátkům nepáľa. Lidé však přesto chodili v tyto dny uctít své zemřelé. Úředně se ze dvou svátků stal jeden, a to 2. listopad, a dostal oficiální název Památka zesnulých. A u toho už zůstalo.

Anna Čerovská

Z dopisů našich čtenářů

Výrazných osobností pocházejících z Vysocka bylo jistě hodně, osudy mnohých jsou nám však dnes neznámé, pohltil je čas. Naštěstí občas se najdou lidé, kteří se snaží o svých předcích, a tím vlastně i o sobě,

něco podstatného a zajímavého zjistit. Díky zvědavosti a trpělivosti a mravenčí práci těchto badatelů nejedna zapomenutá osobnost svým způsobem opět spatřila světlo světa. Věříme, že vás zaujme povídání pravnuka o jeho pradědečkovi, i když se jedná o "nakouknutí" "jen" do 19., resp. 20. století.

Red.

Josef Friedrich - Frydrych z Vysokého nad Jizerou

Josef Friedrich se narodil 30. září 1880 v Roprachticích. Se svými rodiči však žil ve Vysokém nad Jizerou. Jeho otec Josef (* 1854) pracoval jako cestář a matka Františka, rozená Zemanová (1850-1918), byla v domácnosti. Mladý Josef chtěl studovat lesnickou školu, ale ta byla příliš drahá. Jelikož hmotné poměry rodiny byly velmi skromné, šel studovat střední hospodářskou školu v Roudnici nad Labem. Toto studium bylo umožněno jen díky podpoře strýce P. Josefa Frydrycha, faráře v Mladé u Mladé Boleslavi, a tety Anny Frydrychové z Teplic. Jako student si Josef přivydělával také kondicemi.

Dne 15. června r. 1900 složil Josef Friedrich maturitní zkoušku. V témže roce vstoupil do praxe k panu Rieggrovi, nájemci dvou dvorů v Kamenných Žehrovicích u Kladna. Na vřelé doporučení pana Rieggra byl přijat u urozeného pána Augusta šlechtice Hemerky ze Stanmíru ve Slaném. Po sedmi měsících

však musel nastoupit prezenční službu u c. a k. pěšího pluku č. 28. Odtud byl poslán do školy jednoročních dobrovolníků zásobovacího sboru v Budapešti. Po skončení prezenční služby nabyl hodnosti poddůstojníka.

Poté pracoval jako hospodářský úředník na různých statcích, až dostal místo hospodářského správce ve Stražovicích. V nedalekém Kyjově poznal Olgu Grňovou (1883-1962), kterou 21. 1. 1913 v brněnském kostele sv. Tomáše pojal za manželku. Následně se stal zaměstnancem knížete Jana II. z Liechtensteina (1840-1929), jako hospodářský správce statku v Žarošicích. V době pozemkové reformy, která v Žarošicích probíhala v letech 1924/25, koupil Josef Frydrych od knížete Liechten-

steina hospodářská stavení a pozemky o rozloze cca 38 ha. Tím se stal v Žarošicích největším statkářem a měl nemalý vliv na dění v obci a okolí. V Žarošicích bydlel ve vrchnostenském úředním domě č. 76 zvaném "Zámeček", kde po bitvě u Slavkova přespal římský a rakouský císař, český a uherský král František I. (1768-1835).

Josef a Olga Frydrychovi milovali divadlo a hudbu, za kterou pravidelně jezdili do Vídně. Spolu měli dvě děti: Josefa (1915-1983) a Karla (1916-1978). Syn Karel převzal po svém úspěšném otci vedení statku a jako první v obci koupil zahraniční traktor americké výroby. Karel Frydrych se v Žarošicích angažoval i kulturně, např. vedl "Dětské divadelně-pěvecké sdružení", kde působil jako dirigent a učitel zpěvu. V Žarošicích si založil "houslovou školu" z níž vzešlo několik desítek hudebníků, etc.

Josef Frydrych zemřel 22. listopadu 1966 v Kyjově. Pohřben je v Žarošicích.

I dnes pokračuje rodina Frydrychova v tradici svých předků a v Žarošicích vyvíjí aktivity zemědělské a hudební.

Ing. Karol Frydrych, Žarošice

Zahradnictví

U vysoké vodárny měli manželé Matouškovi zahradnictví. Chodily jsme s maminkou vždy před svátkem Všech svatých k nim pro kytice na hroby. Měli tam velký skleník, který byl oddělen cestíčkami od ostatních záhonků. Pan Matoušek pokládal při dešti na cestíčky velká prkna, protože byly pak samé bláto. Když přešlo po prknech více lidí, tak se to i po prknech pěkně klouzalo. Mé mamince se stalo, že na prkně uklouzla a zavřeným deštníkem bouchla do skleníku. Ve chvíli vyběhl pan Matoušek připravený někomu řádně vyčinit. Maminka se rychle omlouvala, a tak vše skončilo jen smíchem, protože skleník tu ránu přečkal bez úhony.

Kromě zahradnictví udržoval pan Matoušek park pana dr. Kramáře. Paní Matoušková mi jednou vyprávěla, že manželé Kramářovi k nim byli moc hodní a o tom, jak jim pomohli při jejich svatbě.

Hana Pochopová

Vratič

Láska často klame.
Jablička už dozrávají,
kdo je bude trhat?
Kdy se budeš, má panenko,
kdy se budeš vdávat?
Copak je ti po jablíčkách,
když pro tebe nezraje?
Já už jsem ti řekla, že mne
naši tobě nedají.

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

7. část
Ekvádor
pokračování

Přesouváme se autobusem do městečka Baños s termálními prameny, kam jdeme relaxovat. Hezké městečko s krámky, kde vyrábějí turecký med a všude ho nahazují na dřevěné háky a vytahují až do dvou metrů délky, pak naporcují do krabiček a prodávají.

Vydáváme se na výlet na okraj amazonského deštného pralesa do Puerto Misahuali na řece Rio Napo. Jedeme údolím řeky Pastaza s Dáblovým vodopádem přes Puyo do našeho cíle. Najímáme průvodce s lodkou a vyrazíme na naše safari do deštného pralesa. V nitru pralesa náš průvodce mačetou vyseká prostor, že musí něco zařídít. Sejmeme ruksak a vysype klubko hadů. Narodili se u souseda, a tak je pouští do přírody. Dorostou prý do tří až čtyř metrů a lezou po stromech. Vysoká vlhkost a teplo, že z nás teče pot. Ve vsi se sháním po kurare, ale domorodci říkají, že se s ním nesmí obchodovat. A přitom jsme jen deset kilometrů od konce prašné cesty, neboť dál je již jen 3700 kilometrů amazonského deštného pralesa, který je spíš nepřístupný po vodě, nebo také vůbec ne. Být dvacet třicet kilometrů od zdroje kurare a nesehnat ho, to mne mrzí.

Vracíme se do civilizace a jak tak projíždíme po blátivé silnici jednotlivými vesničkami, světe div se,

v každé vesnici je krytá hala s basketbalovým hřištěm, třeba i s asfaltovým povrchem.

Vracíme se do Bañosu, stoupáme pod sopku Tungurahua, která "bouchla" naposledy v roce 1999, ale městu neuškodila, neboť je v druhém údolí. Cestou dolů jdu s malou Indiánkou, kterou, kdyby to šlo, bych si nejraději vzal s sebou domů. Odjíždíme do Latacungy pod Cotopaxi, část výpravy jde ke kráteru a já s Vládou a Tomášem dáváme přednost tradičnímu čtvrtěčnímu trhu v Suquisili. Ten stál za to, k sehnání je tam vše od špendlíku po lokomotivu. A ta pestrost barev! Krásné výrobky, ale nemáme je kam dát. Naivním obrázkům malovaným na ovčí kůži, s Indiánkami, lamami, ovce a sopkou, od Marthy Vega se nedalo odolat. Odjíždíme do hlavního města Quita, které je hezky položené v kopcích, ale symbol, tedy Cotopaxi, byl vidět, až když jsme nastupovali do letadla. Letiště je přímo uprostřed města. Děláme výlet k nedalekému rovníku. A prohlížíme město. Z Quita letíme do Quayaquilu, největšího ekvádorského města na pobřeží Pacifiku, a odtud teprve zpátky přes Madrid do Prahy.

A Ekvádor, to znamená rovník, ale mají to špatně označené, mělo by se to jmenovat Horník, protože tak hornatou krajinu jsem nikde jinde neviděl.

Rozloučili jsme se s Jižní Amerikou a jejími čtyřmi zeměmi, které nám po sedm týdnů dávaly nahlédnout do svého nitra a naplnily nás tolika dojmy, že na ně nelze zapomenout.

Především pokora lidí k přírodě a jejich životní optimismus vítězí nad penězi, kterých se jim nedostává, a jak je vidět, obejdou se bez nich.

Pavel Berka

SPORT

Okolo Petruškových vrchů

Vysoký ski klub se 4. zářím stal v místním lyžařském běžeckém areálu pořadatelem již 35. ročníku přespolního běhu Okolo Petruškových vrchů, Memoriálu Františka Žantý.

Jednalo se opět o první z celé řady přespolních běhů pořádaných v centru dvou nejsilnějších lyžařských oblastí. Trenéři zde mají možnost v šestnácti vypsáních kategoriích porovnat kvality svých svěřenců s opravdu silnou konkurencí, a tak jsou závody obesílány množstvím závodníků. Letošní jasně, krásně a slunečně počasí jich do Vysokého přilákalo více než čtyři stovky.

Závody takového rozsahu vyžadují značné pořadatelské úsilí. Poděkování za náročnou přípravu patří, stadionu a samotného závodu si zaslouží především Ing. Jiří Bartoš, Josef Buchar, Karel Burgermeister ml., Jiří Ďoubalík st., Ing. Josef Hejral, Zdeněk Seidl, Pavel Šalda ml., Ing. Jiří Vašíček a Jan Valášek.

Hodnotných výsledků z místních závodníků dosáhli: Klára Ševčíková -

v předškolních dětech (1. ze 14 účastnic), Pavla Šaldová v nejmladších žákyních (8. z 19), Štěpán Ševčík a Jakub Novotný v nejmladších žácích (6. a 8. z 27), Veronika Havlová v mladších žákyních (4. z 33), v dalších kategoriích Jakub Pohanka (10. z 36), Ondřej Tomíček (7. z 29), Lucie Šaldová (7. z 23), Ondřej Šaska (6. z 30), Petr Nesvadba (9. z 22) a Josef Tomíček (3. z 9).

Ačkoliv rozhodčí a pořadatelé byli nuceni při souběhu dalších tří akcí, turistické, divadelní a satební (Tomáš Seidl), na mnohých postech improvizovat, diváci si atmosféru, průběh a krásné prostředí za skutečně vydařeného počasí pochvalovali. Malou kaňkou na závodech, nezaviněnou přímo pořadatelem, zůstane "řídění" dětských, ale i dospělých nenechavců v makovém poli místního zemědělského družstva vlastníků.

Za pořadatele Jiř Doubalík st.

KČT

Autobusový zájezd do Broumovských stěn
4. září 2004

Odjíždíme v 6.00 hodin z Vysokého do Machovské Lhoty. Dopolední trasa měří 19 km: Machovská Lhota - Junácká vyhlídka, kterou někteří nacházejí po malém, dvoukilometrovém bloudění; věnujeme větší pozornost značení cest, protože

28

pokračujeme Kutzerovou stezkou nádherným labyrintem skal, bludištěm na rozcestí Pánův Kříž. Po malém občerstvení z vlastních zásob pokračujeme skalním městem na Božanovský špičák (772 m), nejvyšší bod Broumovských stěn. Dále vychutnáváme úžasné rozhledy z vyhlídek Koruna a Kamenná brána a skalami procházíme do obce Slavný. U místní restaurace čeká autobus. Po doplnění tekutin pokračujeme ve dvou partách. Jedni využijí autobus, ostatní pokračují pěšky. Odpolední túra měří 7 km: Slavný - Modrý kámen - Supí koš (nádherné rozhledy všemi směry) - chata Hvězda - Kovářova rokle - Myší díra - jeskyně Kovárna - Slon - Homole cukru a mnoho dalších skalních útvarů ukrýváme do paměti a docházíme do Hlavňova, kde čeká autobus, a jedeme domů. Cestou zastavujeme v Hronově na večeři.

Závěr: počasí na jedničku, jako na objednávku. Nálada 44 příznivců pěší turistiky dobrá, mnoho dojmů z cesty krásnou přírodou. Těšíme se na další akci.

Jiří Líbal

Společenská kronika

Narození

Dne 28. 7. 2004 se manželům Jitce a Vlastislavu Duštírovým z Horní Tříče narodila dcera **Tereza**.

Dne 15. 9. 2004 se manželům Lence a Antonínu Doležalovým z Vysokého nad Jizerou narodila dcera **Kateřina**.

Hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Kristina Bartoničková 71 let
Milena Hodycová 71 let
Jiřina Janoušková 78 let
Alžběta Poláková 74 let
Štefania Sajdllová 79 let
Jiří Střeček 70 let
Marie Šaldová 90 let
Zina Žantová 75 let
Zdeňka Živnová 75 let
Josef Hejral 77 let
Blanka Lukášová 83 let
Věra Metelková 72 let
Hana Strnádková 72 let

Horní Tříč

František Haken 93 let
Marie Nigrinová 79 let

Stará Ves

Karel Svatý 91 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

Dne 14. 6. 2004 zemřel pan **Drahomír Kaván** ze Sklenařic ve věku nedožitých 78 let.

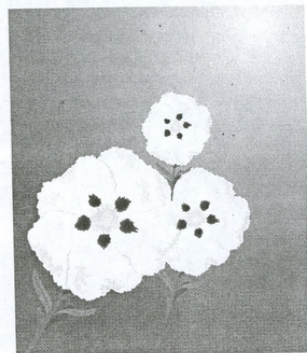
Dne 28. července 2004 zemřela paní **Věra Vavrková** z Vysokého nad Jizerou ve věku nedožitých 91 let.

Dne 4. 8. 2004 zemřel pan **Otakar Poloprutský** ze Staré Vsi ve věku nedožitých 59 let.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Zeměžluč

Žalostí mnoho, radosti málo.
Chtěla bych hned umřít,
a tam, tam dále žít
s blahými přáteli,
co mi zde pomřeli!

29

Znáte své město ?

obrázkový seriál k zamyšlení
Námět a foto Ludmila Hnyková

Řešení fotohádanek z tohoto čísla:

1. Dřve U barviřů - Jaroslav Bartonička; dnes drogerie Kučerových

INZERCE

PEDIKÚRA

Parafínové zábaly

Kosmetika

Kludie Blažková

*Dr. Karla Farského 278
Vysoké nad Jizerou
(naproti nemocnici)*

Provozní doba: dle objednávek

mobilní telefon:

602 812 798

pevná linka (po 19. hodině):

481 593 702